

Obradujući na metodološki ujednačen način svaki fenomen, odnosno izvorno uspostavljenu odrednicu i njen organski par, Đukanović nastoji dosljedno i precizno izvršiti esencijalnu deskripciju, zatim ponuditi visoko validnu argumentaciju, vrlo promišljene i upečatljive primjere. Tako su, lapidarno rečeno, svi enciklopedijski parovi, pa i oni koji se dotiču usko stručnih procesa, postupaka i upotrebe termina, približeni i shvatljivi široj čitateljskoj publici. Đukanovićev jezik i stil su neprikosnoveno stručni, seriozni ali i dovoljno literarni, jer ne opterećuju i ne zamaraju čitatelja. Zbog toga se Đukanovićevo djelo kao sadržaj i forma prihvata i čita poput niza uzbudljivih, međusobno ovisnih i nadopunjujućih priča kojima ne manjka povijesna autentičnost, stručna konzistentnost, narativna dramatičnost i anegdotalna vedrina. Posebice ovo ističemo jer su se brojni sindromi, kompleksi, karakterni tipovi, metode, principi i pravci kroz ljudsku povjest u tolikoj mjeri razvili, da su postali prilično učestali, predmet mnogih prezentacija i rasprava, te vrlo prepoznatljivi u područjima iz kojih crpi i kojim se inspirira Đukanović kao autor. U prvom redu to se odnosi na primjere iz šireg korpusa klasične kulture i umjetnosti, što podrazumijeva mit, književnost, dramske umjetnosti, zatim lingvistiku, muziku, likovnu umjetnost, pa onda antropologiju, filozofiju, sociologiju i druge oblasti koje su imale posrednu ili direktnu interakciju sa psihologijom i psihijatrijom.

Prof. M. Kovačević